

Arrest

nr. 348 283 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, *loco* advocaat J. BAELDE. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben, dient op 13 februari 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 5 april 2018 wordt zij erkend als vluchteling.

1.2. Nadat verzoekster op 13 juni 2019 door de correctionele rechtbank te Brussel definitief wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 29 november 2021 tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Bij arrest met nummer 270 130 van 21 maart 2022 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.3. Op 4 januari 2023 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 8 maart 2023 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Het tegen deze

beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest met nummer 293 315 van 24 augustus 2023.

1.4. Vanuit de gevangenis te Brugge, waar zij verblijft in het kader van haar strafuitvoering, dient verzoekster op 25 juli 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 11 september 2024 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Bij arrest met nummer 318 463 van 12 december 2024 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep, dat ingevolge de intrekking van de beslissing door de commissaris-generaal zonder voorwerp was geworden.

1.5. Op 13 maart 2025 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Braziliaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Cabo de Santo Agostinho, Brazilië.

U werd geboren als man maar wist al op jonge leeftijd dat u zich vrouw voelde. Toen u dertien was, vertelde u aan uw ouders dat u homoseksueel was. Op 22 januari 2013 verliet u Brazilië en reisde u naar Duitsland om hierna drie maanden in België te verblijven. U reisde vervolgens voortdurend door Europa maar kwam steeds terug naar België. Vanaf uw komst naar België ging u als vrouw door het leven. Zes maanden na uw komst naar België begon u hormonen te nemen om uw transformatie te starten om ook fysiek vrouw te worden. Op 12 februari 2018 werd u gearresteerd. U was niet in het bezit van identiteitsdocumenten. U werd overgebracht naar een gesloten centrum en diende op 13 februari 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U vreesde, in geval van terugkeer naar Brazilië na uw transformatie tot vrouw, slachtoffer te kunnen worden van homofobie en te kunnen worden vermoord. Op 5 april 2018 werd u erkend als vluchteling. Op 13 juni 2019 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen – feiten die plaatsvonden tijdens de nacht van 26 op 27 september 2016. Op 25 februari 2020 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van uw daaropvolgende persoonlijk onderhoud in het Penitentiair complex van Brugge op 14 oktober 2021 herhaalde u dat u niet naar Brazilië kan terugkeren omdat u een transseksueel bent en er in Brazilië veel problemen zijn en er veel discriminatie tegen transseksuelen is. U voegde hier aan toe dat er elke dag een transseksueel sterft. Op 29 november 2021 besliste het Commissariaat-generaal (CGVS) uw vluchtelingenstatus in te trekken. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest van 21 maart 2022.

Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 4 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u een transseksueel bent en dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst het risico loopt om gedood te worden. U stelde dat u de mogelijkheid heeft om vrij te komen voor het einde van uw straf waarbij u verwijst naar de strafuitvoeringsrechtbank zodat u zich kan laten behandelen voor een drugs en alcoholverslaving. U wenst graag de gelegenheid en het recht om in België te verblijven en terug te keren naar de maatschappij in goede gezondheid en zonder gevaren. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek diende u een kopie in van een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, 36e kamer, d.d. 7 december 2022, waarin zij besloot tot een afwijzing van uw voorwaardelijke invrijheidsstelling.

Op 8 maart 2023 werd uw tweede verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard aangezien u geen elementen aanbracht die een ander licht konden werpen op de appreciatie van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uw beroep hiertegen werd op 24 augustus 2023 verworpen door de RvV.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 25 juli 2024 vanuit de gevangenis van Brugge, waar u verblijft in het kader van uw strafuitvoering, uw derde en huidig verzoek om internationale bescherming in. U verwijst bij dit verzoek naar uw medische en juridische transitie als transgenderpersoon om van geslacht te veranderen. U wordt in dit medische transitieproces begeleid door het Centrum voor Seksuologie en Gender van het UZ Gent. U nam ondertussen ook contact op met de Braziliaanse autoriteiten in België om uw naam en geslacht te wijzigen.

Daarnaast verwees u tevens naar de mogelijkheid van begeleid wonen. U herhaalt dat u niet terug kan naar uw land van herkomst, waar het voor u als transgenderpersoon niet veilig is. U haalt hierbij aan dat het sterftecijfer voor transpersonen in Brazilië zeer hoog is, het het land in de wereld is waar de meeste

transseksuelen en travestieten vermoord worden. U hoopt de kans te krijgen hier een legale verblijfsstatus te bekomen om van de mogelijkheid gebruik te maken een soepeler gevangenisregime te bekomen en opvolging in de ambulante psychiatrie.

Ter staving van dit verzoek legde u onder andere volgende documenten neer: 3 documenten Beslissing tot Directie Detentiebeheer toekenning uitgaansvergunning, d.d. 25/07/2024, een toelating per (code 8) uitgaansvergunning – 2/10, d.d. 19/08/2024; twee attesten van uw psycholoog Steven Carron bij het Centrum voor Seksuologie en Gender van het UZ Gent, d.d. 12/3/2024 en 2/7/2024; een aanvraag tot geslachtswijziging en naamsverandering ingediend bij het Consulaat-generaal van Brazilië in België, d.d. 13/12/2023 (inclusief vertaling naar het Nederlands); een standaard verslag met het oog op advies inzake uv's om medische redenen van de psychosociale dienst van het Directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen (FOD Justitie); een informatiebrochure woonbegeleiding met verblijf; en informatie van verschillende publieke bronnen over de preciaire situatie van transpersonen in Brazilië.

Uw advocaat maakte op 6 september 2024 een e-mail over aan het CGVS met bijkomende documenten ter ondersteuning van uw verzoek, met name vier adviezen van de directeur van de gevangenis van Brugge betreffende periodieke uitgaansvergunning, d.d. 7/07/2023, 1/11/2023, 12/01/2024 en 11/04/2024 en een attest van CAW Noord-West-Vlaanderen waaruit blijkt dat u op de aanmeldingslijst staat voor een studio van CAW Brugge. In dit schrijven van uw advocaat merkt deze daarnaast ook op dat u een traject volgt bij het CAW om een woonplaats te vinden, dat u goed functioneert binnen de structuur van de gevangenis en u zich wil focussen op uw transitie en de voorbereidingen hierop, dat de kans op recidive gering is – gegeven ook het feit dat er heden geen sprake is van middelengebruik - en dat hier in de illegaliteit belanden een nefaste invloed zou hebben op uw alle positieve stappen die u tot nu ondernomen heeft.

Op 30 oktober 2024 maakte uw advocaat opnieuw een e-mail over aan het CGVS met bijkomende documenten ter ondersteuning van uw verzoek, met name twee Beslissingen Directie Detentiebeheer toekenning uitgaansvergunning, d.d. 4/10/2024 en 22/10/2024. Uw advocaat wijst er op dat u regelmatig toestemming krijgt om de gevangenis te verlaten omwille van uw zeer goed gedrag in de gevangenis. Tot slot maakte uw advocaat op 17 januari 2025 nogmaals een mail over aan het CGVS met een attest Nederlands en de melding dat u ondertussen lessen Nederlands gevolgd heeft en hiervoor ook regelmatig uitgaansvergunningen uit de gevangenis krijgt.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw vluchtelingenstatuut, die u werd toegekend op 5 april 2018 in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, door de commissaris-generaal werd ingetrokken op 29 november 2021. Het misdrijf waarvoor u uiteindelijk op 13 juni 2019 definitief veroordeeld werd, betrof immers een bijzonder ernstig misdrijf. Het stond vast dat u een gevaar vormde voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld was voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Dat u niet naar Brazilië kan terugkeren omdat u een transseksueel bent, er in Brazilië veel problemen zijn en er veel discriminatie tegen transseksuelen is, dat er elke dag een transseksueel sterft, wierp geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de

vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Deze werden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd. Hiertegen tekende u geen beroep aan bij de Raad van State. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien u geen elementen aanbracht die een ander licht konden werpen op de appreciatie van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uw beroep hiertegen werd op 24 augustus 2023 verworpen door de RvV. Ook hiertegen diende u geen beroep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Dienaangaande wijst het CGVS erop dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat elk arrest van dit Hof, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd die reeds van kracht was op het tijdstip waarop op een vorig verzoek werd beslist, een nieuw element vormt in de zin van deze bepalingen, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, A.A./ Bundesrepublik Deutschland, § 53). Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van het artikel 14, lid 4 onder b) van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform geïnterpreteerd te worden. Op 6 juli 2023 heeft het Hof van Justitie zich in drie arresten, met name in de zaken C-8/22, C-402/22 en X-663/21, uitgesproken over de vraag hoe artikel 14, lid 4, onder b van de Kwalificatierichtlijn moet uitgelegd worden. Het CGVS meent dat de vaststellingen vervat in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 30 november 2021 conform voornoemde rechtspraak van het Hof van Justitie zijn, en dat deze arresten dan ook de kans niet aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Immers, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-402/22 kan de vluchtelingenstatus worden ingetrokken wanneer er sprake is van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokkene definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is, moet volgens het Hof van Justitie rekening worden gehouden met de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd, de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade en de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. Deze beoordelingscriteria zijn evenwel niet uitputtend en kunnen in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (HvJ, 6 juli 2023, C-402/22, punt 48).

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel dat u op 13 juni 2019 schuldig werd bevonden voor feiten van brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Dienaangaande wordt vastgesteld uit het vonnis dat u tijdens de nacht van 26 op 27 september 2016 een woordenwisseling had met een medebewoner van het gebouw. U heeft deze persoon, R. D. S. J., verwond met een fles om vervolgens een matras in de kamer in brand te steken. U had deze matras zodanig gepositioneerd dat het vuur makkelijk kan overslaan op het gebouw, hetgeen ook gebeurde. Door uw toedoen vatte het gebouw, gelegen in de Phillippe Le Bon-sstraat 12 te Brussel, vuur. De bewoners konden tijdig worden geëvacueerd maar de brand veroorzaakte aanzienlijke materiële schade aan het gebouw. Omwille van de elementen in het strafdossier en het gegeven dat u de feiten ook heeft toegegeven, achtte de rechtbank de feiten als bewezen. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat er in uw hoofde sprake was van opzet.

Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel blijkt bovendien dat er meerdere verzwarende omstandigheden weerhouden werden en in rekening werden gebracht. Zo wees de rechtbank op de omstandigheid dat de brand bij nacht werd gesticht. Daarnaast werd de matras die in brand werd gestoken zo geplaatst dat u had moeten weten dat de brand kon overslaan op het gebouw waarvan u wist dat het nog werd bewoond door andere personen.

Betreffende de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade blijkt uit het vonnis dat de materiële schade aan het gebouw door de brand wordt geschat op 35.800 euro. Daarnaast heeft het slachtoffer van de opzettelijke slagen en verwondingen zelf een klacht ingediend. Hierbij werd een medisch certificaat voorgelegd waaruit een wond aan de schedel van het slachtoffer blijkt. Daarenboven werden ook de andere bewoners van het gebouw in gevaar gebracht aangezien de matras zo werd geplaatst dat het vuur oversloeg op het gebouw waarvan u wist dat er nog andere bewoners aanwezig waren. Uit het vonnis blijkt dat de rechtbank van mening was dat gelet op de omstandigheden, het geheel van de feiten beschouwd kon worden als een ernstige aanslag op de publieke veiligheid.

Wat de op het misdrijf gestelde straf betreft, wijst het CGVS er vooreerst op dat de rechtbank heeft geoordeeld dat beide feiten met eenzelfde strafbaar opzet zijn gepleegd, waardoor de feiten als een collectief misdrijf worden aanzien die enkel worden gestraft met de zwaarste straf. Het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen wordt luidens artikel 398 van het Strafwetboek bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot zes maanden en met een geldboete van zesentwintig euro tot honderd euro of met een van die straffen alleen. Het misdrijf van brandstichting wordt luidens artikel 510 van het Strafwetboek bestraft met een opsluiting van vijftien tot twintig jaar. Wanneer er sprake is van de verzwarende omstandigheid dat de brand bij nacht wordt gesticht, wordt het misdrijf overeenkomst artikel 513 van het Strafwetboek gestraft met een opsluiting van twintig tot dertig jaar. De correctionele rechtbank van Brussel was van oordeel dat een effectieve gevangenisstraf van drie jaar een passende bestraffing was rekening houdend met de ernst van de feiten. (vonnis van 13 juni 2019, p.5 en 7).

Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade, is het CGVS van oordeel dat het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-8/22, C-402/22 en C-663/21, als een bijzonder ernstig misdrijf kan gekwalificeerd worden.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft verder aan dat het begrip "gevaar voor de samenleving" veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dient aldus rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker en met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C- 8/22, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/ M.A., C-402/22, punt 54; HvJ 6 Juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C- 663/21, punt 32). Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C8/22, punt 83; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/18 en C-366/16, punt 58). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, c.331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie weliswaar ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan ook voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van zijn arrest in de zaak C-8/22 (zie in die zin ook RvV 8 februari 2024, nr. 301 288, nr. 301 289 en nr. 301 290). Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is eveneens van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 63). Verder blijkt dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer rekening moet gehouden worden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele Intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración. del Estado, C-166/14, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

Het CGVS wijst er vooreerst op dat de correctionele rechtbank van Brussel in het vonnis van 13 juni 2019 oordeelde: "in het kader van een ruzie met een andere bewoner van het gebouw, die hij ook heeft geslagen, heeft hij een matras in brand gestoken die in de kamer lag waarin hij verbleef, die volledig werd verwoest, de brand heeft zich kunnen uitbreiden naar het gebouw waarvan de verdachte wist dat het nog werd bewoond door andere personen; de feiten zijn daarnaast ook 's nachts gebeurd; zij vormen een ernstige aanslag op de

publieke veiligheid." De rechtbank stelt verder vast dat tijdens de interventie door de brandweer het gebouw werd ontruimd en dat naast het gevaar dat verdachte voor anderen heeft veroorzaakt, ook de materiële schade die hij heeft veroorzaakt aanzienlijk is.

Uit voorgaande volgt reeds dat het geen twijfel lijdt dat de door u gestelde handelingen een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen en moreel verwerpelijk zijn.

Het CGVS wilt er daarnaast op wijzen dat u kort nadat u werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel op 13 juni 2019, voor onder andere brandstichting, opnieuw feiten van brandstichting hebt gepleegd, hetgeen getuigt van een gebrek aan schuldinzicht in de eerder gepleegde feiten. Zo werd u op 8 februari 2021 opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor poging tot opzettelijke brandstichting van bouwwerken of vervoermiddelen met vermoeden menselijke aanwezigheid op 6 december 2019 en voor opzettelijke brandstichting van andermans roerende goederen met verzwarende omstandigheden op 20 september 2020. Op 6 december hebt u namelijk geprobeerd een opening te branden in de deur van uw appartementsgebouw en op 20 september 2020 hebt u een fiets in brand gestoken in het stadspark, op het moment van dit laatste feit was u daarenboven drager van een enkelband. Voor deze feiten heeft de rechtbank u veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden. In dit vonnis van 8 februari 2021 oordeelt de correctionele rechtbank van Antwerpen het volgende: "Ze (de feiten) zijn ernstig omdat ze getuigen van een groot gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen." De rechtbank achtte een probatie-uitstel of autonome probatiestraf niet opportuun gelet op de ernst van de feiten en uw strafregister. In het vonnis wordt ook gesteld dat een ambulante psychiatrische opvolging niet voldoende is gelet op het gevaar op herhaling en gelet op het feit dat een eerdere gevangenisstraf van 3 jaar u zelfs niet heeft kunnen beletten nieuwe feiten te plegen.

Uit de stukken die u neerlegt bij uw huidige verzoek, blijkt dat u nu spijt heeft van de gepleegde feiten en dat u ze niet meer ontkent, maar dat u tijdens de feiten telkens onder invloed was van drugs en alcohol. U wilt aantonen dat u goed gedrag stelt in de gevangenis, dat u berouw toont en schuldinzicht hebt. Uit het standaard verslag met het oog op advies inzake uv's om medische redenen van 21 maart 2024 blijkt dat u goed functioneert binnen de structuur van de gevangenis, dat u nog geen tucht opliep en dat u momenteel uw middelengebruik onder controle hebt in de gevangenis (p.10).

Het gegeven dat u zich voorbeeldig gedraagt in de gevangenis en dat u nog geen tucht opliep, doet naar mening van het CGVS echter niets af aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis, een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen zijn, houdt niet in dat u zich, eens u in vrijheid wordt gesteld, dergelijk gedrag zal blijven volhouden. Daarnaast blijkt ook uit het standaard verslag met het oog op advies inzake uv's om medische redenen dat er volgens de gerechtspsychiater een matig tot hoog risico is op recidive. De gerechtspsychiater stelde dat er aanwijzingen zijn van een stoornis in het gebruik van middelen en dat er overwegend aanwijzingen zijn van Cluster B-persoonlijkheidstrekken van het egocentrische, gemengd narcistisch/theatrale type. Het risico op recidive zal volgens de gerechtspsychiater worden bepaald door de mate waarin uw middelengebruik onder controle kan worden gehouden. Ook blijft u volhouden dat u de feiten van 6 december 2019 hebt gepleegd omdat u uw deur niet kon openen, hetgeen geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten en het gevaar dat u hiermee creëert voor de andere bewoners van het gebouw. Het valt dus niet uit te sluiten dat u in de toekomst opnieuw feiten zal plegen.

U brengt verder dan ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u daadwerkelijk tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig en reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de samenleving.

Nadat het CGVS heeft vastgesteld dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die een verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, moet worden afgewogen tegen de rechten die overeenkomstig deze richtlijn moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn teneinde te bepalen of de vaststelling van een in artikel 14, lid 4, onder b), van die richtlijn bedoelde maatregel een aan die bedreiging evenredige maatregel is. (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 67; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., C-663/21, punt 33).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie is de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande de weigering van zijn status, wel nog steeds verplicht om de vluchteling op zijn minst de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten toe te kennen waarnaar in voornoemd artikel 14, lid 6, uitdrukkelijk wordt

verwezen, alsmede de in dat verdrag neergelegde rechten voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist (lawful stay of une résidence régulière), en dit onverminderd eventuele voorbehouden van de betrokken lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, van dat verdrag. Wat de rechten betreft die niet zijn opgesomd in artikel 14, lid 6 van voornoemde richtlijn, en waarvoor een rechtmatig verblijf vereist is, wijst het CGVS erop dat uit bewoordingen van de Vluchtelingenconventie blijkt dat dit de rechten betreft opgesomd in artikel 15 (recht van vereniging), artikel 17 (loonarbeid), artikel 18 (zelfstandige beroepen), artikel 19 (vrije beroepen), artikel 21 (huisvesting), artikel 23 (ondersteuning van overheidswege), artikel 24 (arbeidswetgeving en sociale zekerheid), artikel 26 (bewegingsvrijheid), en artikel 28 (reisdocumenten). Aldus dient besloten te worden dat u nog steeds alle overige rechten vervat in de Vluchtelingenconventie en waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan beschikken.

Dient er echter eveneens op gewezen te worden dat de weigering van de vluchtelingenstatus geen afbreuk doet aan de verplichting van de Belgische staat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Het gaat onder meer om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M.M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, punt 108-109).

Het CGVS wijst er verder op dat er nergens bepaald wordt dat de rechten en voordelen die moeten gewaarborgd worden aan de persoon die over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, doch aan wie de status wordt ontzegd, uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 30 november 2021 geen inmenging in uw privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt. Het is evenmin deze beslissing die maakt dat u niet gerechtigd bent om te werken in België, dan wel geen recht zou hebben op sociale zekerheid en bijstand, en gezondheidszorg, doch wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor het CGVS niet bevoegd is.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen besluit het CGVS dat de beslissing van 30 november 2021 waarbij uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken evenredig is aan de bedreiging die u voor de Belgische samenleving vormt.

Naar aanleiding van uw huidig verzoek herhaalt u voor het overige dat u transseksueel bent en ten gevolge daarvan het risico loopt gedood te worden bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U legde in dit verband ook informatie neer over de precaire situatie van transpersonen in Brazilië. Het betreft echter een loutere herhaling van asielmotieven die u in het verleden in het kader van zowel uw eerste als uw tweede verzoek reeds hebt uiteengezet. Zoals reeds werd aangehaald in de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus in het kader van uw eerste verzoek werpen deze elementen geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, maar worden deze wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Waar u in het kader van uw huidig verzoek stelt dat u bezig bent met de medische en juridische transitie als transgenderpersoon, hiervan verschillende documenten voorlegt en stelt te hopen in België een legale verblijfsstatus te bekomen om zodoende mogelijks gebruik te maken van een soepeler gevangenisregime en opvolging in de ambulante psychiatrie, allen elementen die van belang zijn in uw transitie- en herstelproces, dient te worden opgemerkt dat dit evenmin een ander licht werpt op de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Uw transgenderidentiteit en uw transitieproces staan hier overigens op geen enkel ogenblik ter discussie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de secretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat er wel degelijk nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt *“voor de erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”*.

3.2. Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen *“met het oog op een gedegen individueel onderzoek, mits zo nodig een persoonlijk onderhoud voor verzoekster.”*

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“INVENTARIS DER OVERTUIGINGSSTUKKEN

1. A) Kennisgeving beslissing van CGVS 17.03.2025;
B) Weigeringsbeslissing CGVS t.a.v. verzoekster;
C) E-mail van CGVS, kennisgeving aan raadsman;
2. Volledig kosteloze juridische tweedelijnsbijstand per beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand Brugge dd. 24.12.2024;
3. RvV arrest nr. 293.315 van 24 augustus 2023;
4. A) Weigeringsbeslissing CGVS dd. 02.03.2023;
B) Weigeringsbeslissing CGVS dd. 11.09.2024;
5. Reeds toegekende uitgaansvergunningen:
A) Uitgaansvergunning dd. 10.11.2023;
B) Uitgaansvergunning dd. 02.02.2024;
C) Uitgaansvergunning dd. 02.05.2024;
D) Toelating uitgaansvergunning dd. 19.08.2024;
6. Schrijven van dr. Steven CARRON – psycholoog van verzoekster van dd.

- 12.03.2024;
7. Schrijven van dr. Steven CARRON – psycholoog van verzoekster van dd. 02.07.2024;
8. Artikelen m.b.t. transgenders in Brazilië:
- A) Artikel 'Transfobie is een groot probleem in Brazilië, wat als je president je dood wil' van Eva Sijstermans van dd. 16.05.2021;
 - B) Artikel 'Kaart toont landen die de meeste transgenders vermoorden: Brazilië verschijnt als eerste' van Isabela Oliveira van dd. 02.11.2023;
 - C) Artikel 'Volgens de vereniging zijn in 2023 145 transgenders vermoord' van Luciana de Oliveira van dd. 29.01.2024;
 - D) Artikel 'Transvrouw sterft nadat 40% van haar lichaam werd verbrand door een tiener in het centrum van Recife' van dd. 07.09.2021;
 - E) Artikel 'Een man met borsten' van Anneke de Bundel;
9. Gemotiveerd schrijven van Mr. BAELDE dd. 04.09.2024;
10. A) Advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning 22.03.2024;
 B) Advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning 09.01.2024;
 C) Advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning 26.10.2023;
 D) Advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning 06.07.2023;
11. Aanmelding CAW Wonen;
12. Standaard verslag advies inzake uv's om medische redenen;
13. A) E-mail van advocaat met verwijzing naar recente UV's;
 B) Uitgaansvergunning dd. 04.10.2024;
 C) Uitgaansvergunning dd. 22.10.2024;
14. A) E-mail van advocaat met verwijzing naar attest Nederlands dd. 19.12.2024;
 B) Attest Nederlands dd. 19.12.2024;
15. Attest Nederlands dd. 24.02.2025."

4. Aanvullende nota

Op 15 januari 2026 legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij erop wijst dat zij sinds oktober 2025 in vrijheid werd gesteld, alsook twee attesten voegt teneinde aan te tonen dat zij op 8 mei 2025 en 26 juni 2025 met vrucht twee modules Nederlands NT2 van richtgraad 2 heeft beëindigd.

5. Juridisch kader

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van een verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Het beroep van verzoekster is gericht tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van het CGVS van 13 maart 2025, waarbij haar derde verzoek om internationale bescherming in België op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° *juncto* artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of bevindingen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: “(...) 5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2;”

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32), kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, ptn. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (*Ibid.*, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (*Ibid.*, pt. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de richtlijn 2013/32/EU. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 37).

Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, DOC 53 2555/001, 23-24).

De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

6. Onderzoek van de nieuwe elementen

6.1. Op 5 april 2018 werd verzoekster erkend als vluchteling. Op 29 november 2021 besliste het de commissaris-generaal haar vluchtelingenstatus in te trekken, daar werd vastgesteld dat verzoekster een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij op 13 juni 2019 definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest met nummer 270 130 van 21 maart 2022. Verzoekster stelde geen cassatieberoep in tegen voormeld arrest.

Op 4 januari 2023 verzocht verzoekster een tweede maal om internationale bescherming. Op 8 maart 2023 verklaarde de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk, aangezien verzoekster geen elementen aanbracht die een ander licht konden werpen op de eerdere beoordeling. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest met nummer 293 315 van 24 augustus 2023. Ook tegen dit arrest stelde verzoekster geen cassatieberoep in.

Op 25 juli 2024 diende verzoekster, vanuit de gevangenis te Brugge, een derde verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster gaf op 3 augustus 2024 gevolg aan de vraag tot het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag'. In het kader van dit verzoek verwijst verzoekster naar haar medische en juridische transitie als transgenderpersoon. Zij herhaalt dat zij niet naar Brazilië kan terugkeren omdat het er

voor haar als transgenderpersoon niet veilig is en wijst erop dat het aantal transgenderpersonen dat in Brazilië wordt vermoord bijzonder hoog is. Zij hoopt in België een legale verblijfsstatus te verkrijgen, zodat zij in aanmerking kan komen voor een soepeler gevangenisregime en ambulante psychiatrische opvolging.

Ter staving van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legde verzoekster bij de verwerende partij verschillende documenten neer, met name een standaardverslag van de psychosociale dienst van het Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen met het oog op een advies inzake uitgaansvergunningen om medische redenen d.d. 21 maart 2024; vier adviezen van de directeur van de gevangenis te Brugge betreffende periodieke uitgaansvergunningen, d.d. 7 juli 2023, 1 november 2023, 12 januari 2024 en 11 april 2024; een beslissing van de Directie Detentiebeheer tot toekenning van een uitgaansvergunning, d.d. 10 november 2023, 2 februari 2024, 2 mei 2024, 4 oktober 2024 en 22 oktober 2024, een toelating tot uitgaansvergunning, d.d. 19 augustus 2024, een aanvraag tot wijziging van haar naam en geslacht, ingediend bij het Consulaat-generaal van Brazilië in België, d.d. 13 december 2023, met vertaling naar het Nederlands; twee attesten van haar psycholoog STEVEN CARRON bij het Centrum voor Seksuologie en Gender van het UZ Gent, d.d. 12 maart 2024 en 2 juli 2024; een attest waaruit blijkt dat verzoekster op de aanmeldingslijst staat voor een studio van CAW Brugge; een informatiebrochure betreffende woonbegeleiding met verblijf; informatie over de preciaire situatie van transgenderpersonen in Brazilië, en een attest Nederlands.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

6.2. De commissaris-generaal meent dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeksters vluchtelingenstatus op 29 november 2021 werd ingetrokken omdat zij definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de samenleving. De commissaris-generaal onderzoekt vervolgens of de arresten van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaken C-8/22, C-402/22 en C-663/21 een nieuw element vormen dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster opnieuw voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt. Zij oordeelt dat dit niet het geval is. Volgens de commissaris-generaal blijft de kwalificatie van de feiten als een bijzonder ernstig misdrijf overeind in het licht van de criteria die het Hof van Justitie in deze arresten heeft uiteengezet. Wat het gevaar voor de samenleving betreft, is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk tot inkeer is gekomen of dat sprake is van een gedragswijziging die afbreuk doet aan het ernstige, reële en actuele gevaar dat zij voor de samenleving vormt.

6.3. Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de grenzen van het ontvankelijkheidsonderzoek heeft overschreden. Volgens haar diende de commissaris-generaal zich in het kader van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet te beperken tot de vraag of zij nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. In plaats daarvan worden de feiten die verzoekster heeft gepleegd bekeken in het licht van arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-402/22, en wordt ten gronde beoordeeld of de veroordeling de intrekking van de vluchtelingenstatus nog steeds rechtvaardigt met in acht name van de nieuwe documenten en elementen die verzoekster neerlegt.

In dit verband wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat elk arrest van dit Hof, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd die reeds van kracht was op het tijdstip waarop op een vorig verzoek werd beslist, een nieuw element vormt in de zin van artikel 33, lid 2, onder d), en artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen en voor zover dit arrest bij de beoordeling van het eerdere verzoek niet in aanmerking werd genomen en verband houdt met de vraag of de betrokkene voor internationale bescherming in aanmerking komt (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, *A.A./Bundesrepublik Deutschland*, punt 53). Opdat het volgend verzoek ontvankelijk wordt verklaard, moet dit nieuwe element evenwel de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, ptn. 37-38).

Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14, lid 4, onder b), van de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en dient aldus richtlijnconform geïnterpreteerd te worden. Het Hof van Justitie heeft zich op 6 juli 2023 in drie arresten, met name in de zaken C-8/22, C-402/22 en C-663/21, uitgesproken over de

vraag hoe artikel 14, lid, onder b), van de Kwalificatierichtlijn moet uitgelegd worden. De beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van verzoekster werd ingetrokken, dateert van 29 november 2021. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 270.130 van 21 maart 2022. De intrekkingbeslissing van 29 november 2021 en het arrest van de Raad van 21 maart 2022 dateren aldus van vóór de arresten van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaken C-8/22, C-402/22 en C-663/21, waarin het Hof nadere verduidelijkingen heeft verstrekt over de invulling van de begrippen “bijzonder ernstig misdrijf” en “gevaar voor de samenleving” in de zin van artikel 14, lid 4, onder b), van de richtlijn 2011/95/EU. In het kader van het huidig volgend verzoek diende de commissaris-generaal bijgevolg na te gaan of deze arresten, die bij de beoordeling van de intrekkingbeslissing van 29 november 2021 nog niet in aanmerking konden worden genomen, nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster opnieuw voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt. In het kader van het huidig volgend verzoek diende de commissaris-generaal bijgevolg na te gaan of de arresten van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster opnieuw voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt. Dit veronderstelt noodzakelijkerwijze dat wordt onderzocht of de eerdere vaststellingen inzake het bijzonder ernstige karakter van het misdrijf en het bestaan van gevaar voor de samenleving nog standhouden in het licht van de nadien door het Hof van Justitie gegeven uitlegging. Dat de commissaris-generaal in de thans bestreden beslissing de eerdere beoordeling vervat in de intrekkingbeslissing van 29 november 2021 toetst aan de arresten van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, strekt ertoe na te gaan of deze nieuwe elementen afbreuk kunnen doen aan de determinerende motieven of aan de essentie van de eerdere intrekkingbeslissing en bijgevolg of zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoogt dat de commissaris-generaal om die reden de grenzen van het ontvankelijkheidsonderzoek heeft overschreden, kan dan ook niet worden gevolgd.

6.4. Het Hof van Justitie heeft in arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* in de zaak C-8/22– en hernomen in het arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* in de zaak C-402/22 en het arrest *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.* in de zaak C-663/21, alle drie van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45)

6.5. *In casu* wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet dat het misdrijf waarvoor verzoekster definitief werd veroordeeld, gelet “op de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de meerdere verzwarende omstandigheden, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade (...) conform de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-8/22, C-402/22 en C-663/21, als een bijzonder ernstig misdrijf kan gekwalificeerd worden.” De arresten van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 doen bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling in de intrekkingbeslissing van 29 november 2021 dat aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde vervat in artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is voldaan. Dit wordt ook geenszins betwist door verzoekster.

6.6. Wat de tweede voorwaarde van het ‘gevaar voor de samenleving’ van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt, betreft volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat het begrip ‘gevaar voor de samenleving’ veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.*, C-402/22, punt 54; HvJ 6 juli 2023, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA*, C-663/21, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, punt 63; HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C 331/16 en C 366/16, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke

waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving van de betrokken lidstaat (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, punt 64; HvJ 13 september 2016, *Secretary of State for the Home Department/CS*, C-304/14, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, *Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado*, C-165/14, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C 331/16 en C 366/16, punt 58).

6.7. Verzoekster betwist dat zij nog steeds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving. Zij voert in essentie aan dat de door haar voorgelegde stukken getuigen van een positieve evolutie sinds de gepleegde feiten en afbreuk doen aan de eerdere beoordeling dat zij een gevaar voor de samenleving vormt.

6.7.1. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op het feit dat verzoekster op 13 juni 2019 definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Voorts wordt erop gewezen dat verzoekster kort na deze veroordeling, met name op 6 december 2019 en op 20 september 2020, opnieuw feiten van brandstichting pleegde, en dat zij hiervoor op 8 februari 2021 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden. Deze feiten werden gepleegd nadat zij reeds voor eerdere feiten van brandstichting was veroordeeld en, wat de feiten van 20 september 2020 betreft, terwijl zij drager was van een enkelband. De Raad kan de commissaris-generaal volgen daar waar zij stelt dat de eerdere veroordeling verzoekster niet weerhouden heeft van het plegen van nieuwe strafbare feiten en dat op dat ogenblik sprake was van een gebrek aan schuldinzicht. Deze vaststelling kan evenwel niet volstaan om zonder meer te besluiten dat verzoekster op heden nog steeds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In zijn arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, oordeelde het Hof van Justitie immers, zo weze herhaald, dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het

plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag van uitspraak, sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging.

6.7.2. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal vervolgens naar standaardverslag van de psychosociale dienst van het Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen met het oog op een advies inzake uitgaansvergunningen om medische redenen d.d. 21 maart 2024. Zij stelt dienaangaande:

“Daarnaast blijkt ook uit het standaard verslag met het oog op advies inzake uv’s om medische redenen dat er volgens de gerechtropsychiater een matig tot hoog risico is op recidive. De gerechtropsychiater stelde dat er aanwijzingen zijn van een stoornis in het gebruik van middelen en dat er overwegend aanwijzingen zijn van Cluster B-persoonlijkheidstrekken van het egocentrische, gemengd narcistisch/theatrale type. Het risico op recidive zal volgens de gerechtropsychiater worden bepaald door de mate waarin uw middelengebruik onder controle kan worden gehouden.”

De Raad merkt evenwel op dat de in voormeld standaardverslag vermelde risico-inschatting niet voortvloeit uit een psychiatrisch onderzoek waarbij het actuele recidiverisico van verzoekster werd onderzocht. Uit de bewoordingen van het standaardverslag van de psychosociale dienst van het Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen d.d. 21 maart 2024 blijkt immers dat daarin slechts wordt weergegeven dat de gerechtropsychiater in het kader van de strafprocedure die heeft geleid tot de veroordeling van 8 februari 2021 tot de bevinding kwam dat sprake was van een matig tot hoog risico op recidive (zie ook, AD, stuk 8, Voorgaande verzoeken, Vonnis rechtbank van eerste aanleg Antwerpen d.d. 8 februari 2021, p. 4). De in het standaardverslag weergegeven bevindingen van de gerechtropsychiater N. D. V. hebben aldus betrekking op verzoeksters houding ten tijde van de strafprocedure naar aanleiding van de feiten gepleegd in december 2019 en september 2020. Het betreft dan ook geen geactualiseerde psychiatrische beoordeling, maar de herneming van een risico-inschatting die ruim drie jaar vóór het opstellen van het standaardverslag werd verricht.

Bovendien blijkt uit de weergegeven bevindingen zelf dat de inschatting van het recidiverisico in belangrijke mate verband hield met de verslavingsproblematiek waarmee verzoekster kampte, meer bepaald het dagelijks gebruik van alcohol en het wekelijks gebruik van cocaïne en Chrystal Meth. Bij de beoordeling van het actuele recidiverisico is bijgevolg in het bijzonder van belang in welke mate verzoeksters middelengebruik inmiddels onder controle is en zij voor deze problematiek de nodige begeleiding ontvangt. Uit de door verzoekster ter staving van haar huidig verzoek voorgelegde stukken blijkt dat haar verslavingsproblematiek sinds de door de gerechtropsychiater verrichte risico-inschatting een gunstige evolutie heeft gekend. In het standaardverslag met het oog op een advies inzake uitgaansvergunningen om medische redenen d.d. 21 maart 2024 wordt vermeld dat tijdens de detentie geen signalen van druggebruik werden vastgesteld. Uit hetzelfde verslag blijkt voorts dat verzoekster tijdens moeilijke situaties of moeilijke periodes geen onregelmatigheden in haar gedrag vertoonde, ook niet op het vlak van druggebruik. Er wordt op gewezen dat verzoekster in communicatie treedt wanneer zij het moeilijk heeft en een hulpvraag durft te stellen, dat zij recent een begeleiding bij Patend heeft opgestart, dat zij haar middelenproblematiek tevens kan bespreken met de psychologe van het genderteam van het UZ Gent, dat zij terecht kan bij de verslavingsarts van het Penitentiair Complex te Brugge en dat zij regelmatig gesprekken voert met de psychosociale dienst. Het standaardverslag wijst er voorts op dat er tijdens de detentie geen aanwijzingen zijn dat verzoekster gefascineerd zou zijn door vuur, hoewel zij over vuur beschikt op cel. Evenmin zijn er indicaties van een agressieproblematiek, problemen met impulscontrole of antisociale cognities. Verzoekster wordt omschreven als een modelgedetineerde die een vertrouwensfunctie uitoefent. Deze vaststellingen worden voorts ondersteund door het attest van psycholoog S. C. van het Centrum voor Seksuologie en Gender van het UZ Gent, d.d. 2 juli 2024. Volgens dit attest is de verslavingsproblematiek sinds de aanvang van de gevangenisstraf onder controle gebleven en trad ook bij de verwerking van slecht nieuws geen herval op.

Waar de commissaris-generaal erop wijst dat verzoekster blijft volhouden dat zij de feiten van 6 december 2019 heeft gepleegd omdat zij haar deur niet kon openen, stelt de Raad vast dat verzoekster in het attest van haar psycholoog d.d. 2 juli 2024 omschreven wordt als een vrouw met schuldinzicht in haar misdrijf en met voldoende inzicht in haar verslavingsproblematiek. Ook uit het standaardverslag d.d. 21 maart 2024 blijkt dat zij spijt betuigt en de feiten ten aanzien van haar buurman erkent. Hoewel uit dit verslag tevens blijkt dat zij haar eerdere verklaringen omtrent de feiten van 6 december 2019 handhaaft, kan niet worden voorbijgegaan aan de concrete aanwijzingen dat haar houding ten aanzien van de gepleegde feiten sinds de eerdere strafprocedure wel degelijk is geëvolueerd.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster meerdere uitgaansvergunningen heeft verkregen, onder meer in het kader van haar medische transitie, met name op 10 november 2023, 2 februari 2024, 2 mei 2024 en 19 augustus 2024. Uit de beslissingen van de Directie Detentiebeheer blijkt dat de reeds genoten uitgaansvergunningen positief verliepen. Voorts blijkt uit de stukken dat verzoekster nadien nog bijkomende uitgaansvergunningen verkreeg d.d. 4 oktober 2024 en 22 oktober 2024. Daarbij werd ingestemd met

systematische uitgaansvergunningen voor niet-medische afspraken die verband hielden met haar transitieproces en voor het volgen van lessen Nederlands bij het centrum voor volwassenenonderwijs te Brugge. Uit de voorliggende gegevens blijkt niet dat zich tijdens deze uitgaansvergunningen incidenten hebben voorgedaan.

Hoewel de Raad de commissaris-generaal kan volgen daar waar zij stelt dat de vaststelling dat verzoekster zich correct gedraagt binnen de gecontroleerde omgeving van de gevangenis niet zonder meer waarborgt dat verzoekster dit gedrag ook na haar invrijheidstelling zal volhouden, kan in het licht van de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat de door verzoeksters voorgelegde stukken concrete en recente gegevens betreffende de evolutie van haar persoonlijk gedrag, de beheersing van haar verslavingsproblematiek, haar psychologische begeleiding en het gunstige verloop inzake de strafuitvoering van verzoekster dewelke in het kader van de beoordeling of verzoekster op heden nog steeds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving terdege rekening dient te worden gehouden.

Uit de door haar neergelegde aanvullende nota blijkt bovendien dat verzoekster sinds oktober 2025 buiten de penitentiaire inrichting verblijft. Op het ogenblik van de terechtzitting bevond zij zich aldus reeds gedurende meerdere maanden in vrijheid. Deze invrijheidstelling vormt een relevant nieuw gegeven waarmee in het kader van een beoordeling *ex nunc* rekening dient te worden gehouden om te bepalen of verzoekster op heden nog steeds een gevaar vormt voor de samenleving. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing immers overwogen dat verzoeksters gedrag tijdens haar detentie, gelet op de strenge overheidscntrole en gelet op de ernstige beperkingen waaraan zij toen was onderworpen niet inhield dat zij dit gedrag ook na haar invrijheidstelling zou volhouden. Uit de thans voorliggende stukken kan evenwel niet afdoende worden opgemaakt hoe verzoekster zich sinds haar invrijheidstelling in de praktijk heeft gedragen, in welke omstandigheden zij thans verblijft en in welke mate de eerder vermelde begeleiding werd voortgezet.

6.7.3. Gelet op het geheel van de voorliggende elementen betreffende de evolutie van verzoeksters persoonlijk gedrag, de beheersing van haar verslavingsproblematiek, haar psychologische begeleiding, het gunstige verloop van de toegekende uitgaansvergunningen en haar invrijheidstelling sinds oktober 2025, dringt een verder onderzoek zich op teneinde te kunnen bepalen of verzoekster op heden nog steeds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

6.8. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek aangewezen is. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad niet beschikt over de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreken hem essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 maart 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS